

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

ĐIỆN ĐẢO MÈ LƯ

Quách Phiến Tiên thấy Hồng Liên Hoa không thể chứng minh là lão dùng thuật Nhiếp Tâm, cười lạnh một tiếng rồi tiếp một đòn :

- Hồng Liên Hoa! Chỉ cần một người có xác nhận ta dùng yêu thuật, một người thôi cũng đủ rồi, là ta sẽ cúi đầu nhận tội! Nếu không thể chứng minh, hiển nhiên là người bịa chuyện với mục đích là lăng nhục tôn trưởng, ta sẽ nhân danh là một cựu trưởng lão trong Cái Bang để lên tiếng nói của người bị oan uổng ngay! Ta sẽ vì bốn bang chính lý nội tình, thanh trừng kẻ man trá!

Hồng Liên Hoa làm sao trượng được bằng cớ về yêu thuật? Mồ hôi lạnh điểm trán như trút châu ngọc lấm lấm, y nhếch nụ cười khổ, thầm nghĩ : Ta lầm! Là lầm lớn! Lão bang chủ đã để hai mươi năm dài tìm cách chứng minh tội ác của lão ấy mà vẫn hoài công, ta mới đầu hôm sớm mai, làm sao thu hoạch kết quả được?

Bỗng có người kêu lớn :

- Đây là đâu? Làm sao tôi lại ở đây?

Hồng Liên Hoa quay nhanh người, ngẩng mặt nhìn Kim Yến Tử, niềm hân hoan dâng cao, y bật cười ha hả :

- Quách Phiến Tiên! Đừng tưởng trên thế gian này không có ai chứng minh được người dùng yêu thuật Nhiếp Tâm!

X

Hạt châu đã vỡ, Kim Yến Tử nghe toàn thân chấn động mạnh, mừng tượng bị một nhát búa trên đầu, cảm giác đau đờn truyền nhanh khắp cơ thể.

Nàng rung người lên.

Tinh thần, lý trí như bị hạt châu đó kiềm hãm trong vòng ma lực chặt chẽ như nhà giam, hạt châu vỡ, nhà giam như vỡ tinh thần và lý trí của nàng như thoát xiềng, nàng tỉnh ngộ ngay, nhận ra thực cảnh lạ lùng, mới kêu lên quái dị.

Hồng Liên Hoa bước nhanh đến trước mặt nàng, cao giọng hỏi gấp :

- Kim cô nương không biết tại sao lại có mặt nơi này à? Sao lạ thế cô nương?

Kim Yến Tử đảo mắt nhìn quanh, thấy Quách Phiến Tiên, vụt đưa tay chỉ lão hét lớn :

- Lão ấy! Chính lão ấy! Một ác ma! Lão dùng yêu thuật làm cho tôi mê man, lão muốn tôi làm tình nhân của lão, đồ đệ của lão! Lại muốn tôi làm vợ, làm con của lão nữa!

Bọn đệ tử Cái Bang nhao nhao lên.

Cục trường sôi động âm âm, như một cuộc chiến sắp xảy ra long trời lở đất.

Mai Tứ Mảng hét to :

- Quách Phiến Tiên! Dù cho người giảo hoạt đến đâu cũng chẳng thể chạy tội nổi!

Quách Phiến Tiên nhìn quanh, thấy đệ tử Cái Bang ùn ùn lướt tới như sóng biển tràn bờ, người nào cũng lộ vẻ phẫn nộ, trong cơn nguy cấp, lão hét lên :

- Đứng lại! Các người muốn gì?

Mai Tứ Mảng cất cao giọng :

- Xử tội tên phản đồ! Chỉnh nội tình!

Quách Phiến Tiên bật cười ha hả :

- Người có tư cách gì đòi làm một việc quan trọng?

Bỗng lão lấy trong mình ra một mảnh lụa màu vàng, trên mảnh lụa đó có những chữ màu đỏ, nét chữ tung hoành như rồng bay phượng múa.

Có tám chữ tất cả : Hộ pháp đến đâu, như ta tự đến!

Mai Tứ Mảng biến sắc :

- Vật đó... vật đó sao lại trong tay lão?

Quách Phiến Tiên không lưu ý đến hấn, nhìn sang Hồng Liên Hoa, cao giọng hỏi :

- Người có nhận ra thủ bút của ai chăng?

Hồng Liên Hoa cúi đầu :

- Đơn thư của vị lão tiền nhân từ ba năm trước lưu lại!

Quách Phiến Tiên hét :

- Đã biết là đơn thư của tiền nhân, sao người chưa chịu quỳ xuống?

Hồng Liên Hoa thở dài, từ từ quỳ xuống.

Bang chủ đã quỳ, các đệ tử còn ai dám không?

Trong khoảng khắc, hàng ngàn nhất cái đều quỳ xuống, cúi đầu.

Cục trường trầm lặng trở lại như cảnh chết.

Quách Phiến Tiên bật cười cuồng dại :

- Dù ta có tội, chỉ có các vị tiền nhân mới xử tội ta được! Khi nào các vị ấy sống lại, ta sẽ cúi đầu nhận tội trước các vị ấy!

Bổng lão ngưng bật câu nói, lão cũng ngưng cười luôn, mặt lão biến sắc xanh dờn.

Một người hét lớn :

- Ta không phải đệ tử Cái Bang, đơn thư không chế ngự ta được! Bang quy không ràng buộc ta được!

Người vừa hét là Kim Yến Tử, nàng cầm thanh chủy thủ, từ phía sau lưng Quách Phiến Tiên nhào tới.

Quách Phiến Tiên đang lúc đắc ý, không đề phòng, khi phát giác ra thì đã muộn màng.

Mũi chủy thủ đã cắm sâu vào lưng lão.

Đệ tử Cái Bang vừa sợ vừa mừng.

Quách Phiến Tiên lão đảo người, nhếch nụ cười khổ, thốt :

- Không ngờ hôm nay, ta lại bị con bé con ám toán như thế này!

Bổng lão hoành tay đánh trái về phía sau một chưởng nhanh và mạnh.

Phát xuất chưởng đó, lão vận dụng toàn công phu nội lực bình sanh, Kim Yến Tử không làm sao tránh kịp, giả dĩ nàng lại đang lúc đắc ý, cầm chắc là Quách Phiến Tiên phải bị hạ dưới mũi chủy thủ của nàng.

Nàng bị chưởng kinh của Quách Phiến Tiên bắn ra xa rơi ngoài mấy trượng.

Không rút lên một tiếng, nàng hôn mê ngay khi rơi xuống.

Thanh chủy thủ vẫn còn cắm nơi lưng lão.

Lão chấp choạng lùi lại, bàn tay còn cầm mảnh đơn thư, lão bật cười quái dị, giọng cười rung rung :

- Đơn thư còn ở trong tay ta, kẻ nào dám làm gì ta?

Hồng Liên Hoa thừa hiểu, nếu y xuất thủ, là chế ngự ngay họ Quách, song y làm sao xuất thủ trong khi Quách Phiến Tiên còn giữ mảnh đơn thư trong tay?

Y giương tròn mắt nhìn lão, từ từ lui xa dần, xa dần.

Bổng, có bóng người chớp lên.

Có đến hai người, một trước một sau xuất hiện, chắn lối thoát của Quách Phiến Tiên.

Người trước là một đạo cô, tác trung niên, tóc đen, mặc áo vàng.

Đạo cô phong thái siêu trần thoát tục, sau lưng có cài một thanh trường kiếm vỏ đen, tua kiếm màu hạnh huỳnh.

Đạo cô chính là Phù Dung Tiên Tử, tên Từ Thục Chân, chưởng môn nhân phái kiếm Hoa Sơn.

Theo sau cô là Chung Tịnh, đệ tử phái Hoa Sơn, dung nhan xinh đẹp, ánh khí bốc bùng.

Trông thấy đạo cô và thiếu nữ xuất hiện, Hồng Liên Hoa thở phào.

Từ Thục Chân lạnh lùng cất tiếng :

- Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt! Quách Phiến Tiên! Trước sau gì ta cũng tìm được người!

Quách Phiến Tiên hét lên một tiếng toan vọt đi, nhưng Phù Dung Tiên Tử Từ Thục Chân đã vươn hai bàn tay ra điểm vào bả, tám huyết đạo trên mình hắn.

Hồng Liên Hoa vô cùng mừng rỡ hỏi :

- Chắc Tiên Tử có oán cừu với người này?

Từ Thục Chân thở dài :

- Bần đạo truy tầm lão ngay từ sau ngày đại hội Huỳnh Trì, mãi đến hôm nay mới gặp lão, Hoa Sơn phái với lão có cái thù chẳng đội trời chung!

Từ Thục Chân tiếp :

- Đơn thư, bần đạo xin giao hoàn, còn người, xin để cho bần đạo mang đi, bang chủ nghĩ sao?

Bà trao đơn thư cho Hồng Liên Hoa.

Hồng Liên Hoa kính cẩn tiếp nhận đơn thư, trầm ngâm một chút, từ từ thốt :

- Hôm nay, nếu không có Tiên Tử giá lâm, chỉ sợ lão thoát rồi!

Từ Thục Chân mỉm cười :

- Huống chi, mười mấy năm trước, cố lão bang chủ đã trực xuất ra khỏi bang hội rồi, lão không còn liên hệ gì đến Cái Bang nữa! Bần đạo mang lão đi, tưởng chẳng thiệt hại gì đến quý bang!

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Tiên Tử nói đúng!

Từ Thục Chân chấp tay chữ thập :

- Đa tạ bang chủ!

Bà nhìn sang Kim Yến Tử đang hôn mê trầm trầm, bỗng bật cười tiếp :

- Hôm nay, nếu không có vị cô nương này, thiết tưởng chẳng ai làm gì được họ Quách, xin bang chủ chuyển đến vị cô nương đó, ngày sau nếu nàng cần đến, bần đạo sẵn sàng giúp đỡ, để báo đáp việc hôm nay.

Hồng Liên Hoa cười nhẹ :

- Được Tiên Tử chiếu cố, Kim cô nương quả đến hồi vận đỏ!

Y nhìn theo bóng Phù Dung Tiên Tử Từ Thục Chân mang Quách Phiến Tiên thoát đi, lòng với nhẹ bao nỗi niềm, y toan cúi mình xuống quan sát thương thế của Kim Yến Tử, bỗng một bóng người từ xa lướt tới.

Thuật khinh công của người đó không cao lắm, song cái dáng phiêu phưởng nhẹ nhàng trông như Tiên Tử cỡi mây giáng trần.

Hồng Liên Hoa cau mày hỏi :

- Có phải sứ giả Bách Hoa cung chăng?

Thiếu nữ vừa xuất hiện, sụp mình lạy trước Hồng Liên Hoa :

- Đệ tử là Hoa Tấn, xin bái kiến bang chủ!

Hồng Liên Hoa vừa tránh sang một bên, vừa cười nhẹ :

- Không dám nhận lễ trọng! Xin cô nương cứ tự nhiên cho! Cô nương đến đây, hẳn Hải Đường phu nhân có điều chi giao phó tại hạ?

Hoa Tấn đứng lên gật đầu :

- Phu nhân sai đệ tử đến đây, trước là để tỏ lời cảm tạ bang chủ chẳng ngại đường xa đưa Lâm sư tử trở về, còn sau đó thì yêu cầu bang chủ một việc!

Hồng Liên Hoa mỉm cười :

- Hải Đường phu nhân có việc cần, hẳn tại hạ phải gắng sức!

Hoa Tấn chớp mắt :

- Quách hộ pháp ẩn tích mai tung mười năm năm qua nay bỗng tái xuất hiện trên giang hồ, chính Hoa Môi đại sư tử của đệ tử có gặp Quách hộ pháp nên mới biết được người đã trở lại trên thế gian. Bang chủ quy tụ một số đông đệ tử hẳn phải có việc làm liên quan đến Quách hộ pháp, sư phụ nghĩ thế nên sai đệ tử đến đây, yêu cầu bang chủ...

Hồng Liên Hoa chận lời ngay :

- Không lẽ phu nhân cũng có oán cừu gì với lão?

Hoa Tấn thở dài :

- Đúng như vậy đó bang chủ! Phu nhân ước mong khi nào Quách hộ pháp đến đây, lập tức bang chủ đốt khói Kỳ Hoa lên báo hiệu cho phu nhân hay liền. Phu nhân ở vùng kế cận đây, thấy khói hiệu là đến ngay!

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ :

- Phu nhân phân phó, tự nhiên tại hạ phải tuân mạng, song rất tiếc cô nương đến chậm một chút!

Hoa Tấn kêu lên :

- Bang chủ đã áp dụng bang quy, xử tội Quách hộ pháp rồi?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Xin cô nương trở về phục lệnh phu nhân, Quách Phiến Tiên đã bị Phù Dung Tiên Tử Từ Thục Chân, chưởng môn nhân phái Hoa Sơn mang đi rồi!

X

Lâu lắm Kim Yến Tử mới tỉnh lại.

Hồng Liên Hoa nóng nảy, không chờ nàng tỉnh lại hẳn, nghiêng mình hỏi :

- Bỏ bang được cô nương tiếp trợ, rồi vì sự tiếp trợ đó, cô nương bị tai nạn, Cái Bang thật cảm kích cô nương!

Kim Yến Tử cười nhẹ :

- Bang chủ nói quá lời!

Nàng nghiêm sắc mặt tiếp :

- Cái lão ác ma đó đã chết rồi hử bang chủ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Lão ta bị thương! Phù Dung Tiên Tử phái Hoa Sơn xuất hiện bất ngờ mang lão đi! Hoa Sơn phái với lão có oán cừu thâm hậu, Phù Dung Tiên Tử lại ghét lão như thù, hiện tại lão chưa chết nhưng rồi lão cũng phải chết!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc lâu, thở dài thốt :

- Chưa thấy tận mắt lão ấy chết, tôi không thể yên lòng được!

Hồng Liên Hoa cười mỉm :

- Lão ấy có kẻ thù khắp trong thiên hạ, Phù Dung Tiên Tử không sát hại lão, Hải Đường Tiên Tử cũng chẳng dung tha lão!

Kim Yến Tử cau mày :

- Hải Đường phu nhân?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Vừa rồi, Hải Đường phu nhân có phái sứ giả đến đây hỏi tin tức lão!

Kim Yến Tử biến sắc :

- Bang chủ đã cho biết?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Đương nhiên! Cô nương còn ngại gì?

Kim Yến Tử thở dài :

- Nếu bang chủ tiết lộ sự tình cho Hải Đường phu nhân biết, tôi chỉ sợ từ đây giữa hai phái Hoa Sơn và Bách Hoa sẽ có nhiều cuộc tranh chấp xảy ra!

Hồng Liên Hoa kinh ngạc :

- Tại sao?

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Bang chủ không biết sự liên hệ giữa Quách Phiến Tiên và Hải Đường phu nhân như thế nào sao?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không!

Kim Yến Tử trầm ngâm một chút :

- Không lẽ trên giang hồ chẳng một ai biết họ là đôi vợ chồng?

Hồng Liên Hoa kêu lên thất thanh :

- Vợ chồng?

Kim Yến Tử thở dài :

- Đối với họ Quách, Hải Đường phu nhân có oán giận thật đấy, nhưng khi nào bà chấp nhận được lão chết nơi tay một người khác, nếu cần giết Quách Phiến Tiên, chỉ có mỗi bà được quyền giết thôi, xem đó, Hải Đường phu nhân quyết chẳng bỏ qua việc này!

Hồng Liên Hoa thờ người một lúc lâu, thở ra mấy tiếng, lắc đầu thốt :

- Thảo nào Hoa Tấn cô nương lại chẳng giết mình khi biết được sự tình như thế! Nàng lập tức cáo từ tại hạ để trở về báo cáo với Hải Đường phu nhân...hừ! Phù Dung Tiên Tử và Hải Đường phu nhân là hai nữ nhân có uy lực nhất trên giang hồ hiện nay, nếu họ không nhường nhịn nhau thì thật tai hại! Tai hạ cho họ mà cũng cho một số đông cao thủ có cảm tình với song phương!

Kim Yến Tử vụt đứng lên trầm giọng :

- Sự tình đã thế, có nói cũng vô ích! Bây giờ hãy nói đến việc tôi đến đây...

Hồng Liên Hoa chớp mắt :

- Chắc cô nương có chỉ chỉ giáo?

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Tôi đâu dám chỉ giáo bang chủ điều gì, bất qua tôi muốn hỏi bang chủ một việc...

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Cô nương cứ hỏi! Nếu không ngoài sự hiểu biết của tại hạ thì tại hạ không dám dấu, dù là một chi tiết nhỏ!

Kim Yến Tử cúi đầu :

- Chiều hôm đó, trong tửu điểm, giữa Lâm Diêu Bình cô nương và Du Bội Ngọc công tử có sự tranh chấp, tôi biết điều đó! Bang chủ có thể nói cho tôi nghe chẳng?

Hồng Liên Hoa thoáng biến sắc, trầm lặng giây lâu, đoạn hỏi :

- Sự việc đó có liên quan đến cô nương chẳng?

Kim Yến Tử cười khổ :

- Nếu bang chủ sẵn sàng cho biết thì hà tất phải hỏi sự liên quan?

Hồng Liên Hoa lại trầm lặng một lúc rồi đáp :

- Chiều hôm đó, tại hạ dừng tại tiểu trấn nghỉ đêm, bất ngờ gặp hai người. Tại hạ Lâm Diêu Bình cô nương thì có quen biết từ lâu, do đó tại hạ có gọi dù bên cạnh nàng có một thiếu niên, tại hạ chỉ cố đến Lâm cô nương, không cần biết thiếu niên đó là ai..

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Bởi bang chủ nghĩ Du Bội Ngọc đã chết rồi, lẻ đôi bằng hữu chí thân, nên thấy Lâm cô nương đi cùng một gã thiếu niên nên tất nhiên phải bất bình!

Hồng Liên Hoa giật mình, bỗng bật cười ha hả :

- Nếu cô nương nhận xét như vậy thì đúng là lầm lớn! Bình sanh, tại hạ có tánh phát lặc, phóng khoáng, chẳng khi nào tại hạ chú trọng đến cái lễ giáo vờ vĩnh của thế tục, dù Lâm Diêu Bình có là vợ chưa cưới hay cưới rồi của Du Bội Ngọc, tại hạ chẳng có lý do gì lại buộc nàng phải thủ tiết với hắn. Nàng có quên hắn mà giao du với kẻ khác thì mặc nàng, rất có thể tại hạ cũng vui vì thấy nàng bớt cô quạnh, thì cái việc nàng có bạn khác chẳng thành vấn đề!

Giọng của y cao vút, sang sảng, thản nhiên song có phần thâm lương uất hận.

Kim Yến Tử không nhận thấy cái điểm chua chát thâm lương qua giọng cười, nàng cũng bật cười theo :

- Bang chủ có chỗ đặc biệt hơn người, thành ra tôi đoán sai, xin bang chủ bỏ qua cho tôi nhé!

Hồng Liên Hoa cau mày :

- Khi tại hạ cất tiếng gọi thì thiếu niên đó thoáng giật mình, còn Lâm cô nương thì không lưu ý đến tại hạ, chừng như nàng không nghe mà cũng không thấy tại hạ. Cứ theo chỗ giao tình chỗ nàng và tại hạ, nàng không nên có thái độ đó!

Kim Yến Tử tặc lưỡi :

- Biết đâu tâm tình của nàng lúc ấy không được trầm tĩnh?

Hồng Liên Hoa cười khổ :

- Cũng có thể như vậy! Tại hạ nhận thấy thái độ hôm ấy liền nhớ đến thái độ của nàng cách hơn tháng, vào thời gian đó, nàng cũng xem tại hạ như người xa lạ một lần. Nhưng tại hạ biết sở dĩ nàng có thái độ như thế là vì nàng đang lâm vào tình cảnh hiểm nguy, nàng không thể làm khác hơn. Rồi lần này nàng cũng lạnh nhạt nữa...

Kim Yến Tử thở ra :

- Cho nên bang chủ lại nghi ngờ, nàng cũng có một trường hợp khó khăn như lần trước?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Phải đó cô nương!

Kim Yến Tử hỏi :

- Do đó, bang chủ tìm hiểu sự tình? Chính cái sự tình đó là điều tôi muốn biết, nên cố tìm gặp bang chủ. Có lẽ bang chủ không nữa đâu?

Mai Tứ Mảng bên cạnh Hồng Liên Hoa cất giọng :

- Phàm ai ai cũng có tính hiếu kỳ, ban ngày gặp thắc mắc thì ban đêm phải tìm ra lời giải đáp, nếu không thì chẳng chịu bao giờ ngủ yên. Và ai ai cũng phải theo dõi sự tình, dù sự theo dõi không được quang minh chính đại, giả như phải nhìn trộm vào phòng thiếu nữ, cũng phải làm...

Y giương mắt nhìn Kim Yến Tử, cười nhẹ, tiếp :

- Tuy nhiên cô nương nên hiểu, một người có thân phận là bang chủ Cái Bang, hành sự có chỗ dị đồng, không thể giống người đời. Vì cái thân phận đó, vì chỗ dị đồng đó mà bang chủ không thể mỗi lúc tùy tiện mà làm.

Kim Yến Tử thoáng đỏ mặt :

- Tôi lỡ lời! Nhưng...

Nàng do dự một chút rồi tiếp :

- Dù sao thì bang chủ cũng truy cứu sự việc chứ?

Mai Tứ Mảng đáp thay Hồng Liên Hoa :

- Cái đó thì đã hẳn rồi! Bang chủ hành sự rất cẩn thận, đã biết là việc không thể làm, bởi làm là làm nhục thân phận thì bang chủ không miễn cưỡng làm. Dù vậy bang chủ cũng không thể lơ đi khi biết được bằng hữu đang lâm nguy, bang chủ phải có cách tra cứu chứ?

Kim Yến Tử nghiêm giọng :

- Tôi biết bang chủ Cái Bang là người hiệp nghĩa, thận trọng, cát hạ khỏi phải biện bạch!

Đến lượt Mai Tứ Mảng phải đỏ mặt vì sốt sắng biện minh cho Hồng Liên Hoa. Hắn đằng hắng một tiếng rồi tiếp :

- Làm cái việc đó, bang chủ chỉ cần cho một đệ tử giả dạng tiểu nhị trong khách sạn, luôn luôn có mặt bên Lâm cô nương và vị công tử đó...

Kim Yến Tử hỏi :

- Lúc đó vào giờ nào?

Mai Tứ Mảng nhìn thoáng Hồng Liên Hoa.

Hồng Liên Hoa gật đầu.

Mai Tứ Mảng tiếp :

- Sau hoàng hôn một lúc!

Kim Yến Tử vụt cười vang :

- Nếu tiện thì bang chủ nên đối đáp thẳng với tôi, bằng không thì thôi chứ cái lối đàm thoại có trung gian như thế này, tôi xem bất hợp quá! Cứ mỗi lần tôi hỏi, cát hạ không đáp liền, phải chờ thỉnh thì mới bang chủ, như vậy thì phiền phức vô cùng!

Mai Tứ Mảng cười lớn :

- Thật không ai qua mắt được nữ hiệp Kim Yến Tử cả! Tại hạ vô ý trung, chen vào câu chuyện, thành ra đắc tội với cô nương!

Rồi y nghiêng mình lùi lại.

Kim Yến Tử thở dài :

- Người trong Cái Bang có cái tâm trung thành như vậy, bang chủ thật tốt phúc!

Không đợi Hồng Liên Hoa nói gì, nàng đi thẳng vào vấn đề :

- Người đệ tử do bang chủ giao phó theo dõi Lâm cô nương, đã thấy, đã nghe những gì?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Thần sắc của Lâm cô nương vô cùng trầm trọng...

Kim Yến Tử sốt sắng :

- Trầm trọng là sao? Lo lắng? Sợ hãi? Phẫn uất?

Hồng Liên Hoa không đáp câu hỏi :

- Nàng không nhìn tên đệ tử đến nửa mắt, hắn giả dạng cũng khéo đấy chứ, vậy mà nàng vẫn nhận ra hắn!

Kim Yến Tử ạ lên một tiếng.

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Hắn là Tổng lão tứ. Một tháng trước đây, khi Lâm cô nương gặp nạn tại vùng phụ cận Thương Khẩu, chính Tổng lão tứ giả dạng tiểu nhị khách sạn theo nàng. Hắn tìm cách liên lạc với Lâm cô nương, nhưng nàng không nhìn sang hắn một lần nào cả, thành ra chẳng có một cơ hội nào nói chuyện được với nàng! Thật là kỳ quái!

Kim Yến Tử cau mày :

- Vì vậy bang chủ mới...

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Tại hạ nghĩ, lần này Lâm cô nương lâm vào cảnh nguy có tầm quan trọng hơn lần trước, do đó, hoặc giả nàng không có cơ hội liên lạc với Tổng lão tứ để thông tin tức, hoặc giả có cơ hội mà nàng không dám làm việc đó!

Kim Yến Tử trầm ngâm một chút :

- Bang chủ lo ngại quá đấy thôi chứ chắc gì Lâm cô nương gặp phải cảnh nguy? Bởi chẳng có gì nguy hiểm, nàng chẳng cần thông tin tức!

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Cũng có thể như vậy lắm! Song nếu chẳng may có hiểm thì khi tại hạ gọi, Lâm cô nương đã ứng tiếng rồi!

Kim Yến Tử cau mày :

- Biết đâu nàng chưa muốn chạm mặt bang chủ lúc đó?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không thể có việc đó! Phải có một lý do gì quan trọng, Lâm cô nương mới lờ đi như vậy, và cái lý do quan trọng bắt nguồn từ một nguy cảnh.

Kim Yến Tử nhìn sững đối tượng :

- Bang chủ tin chắc như vậy à?

Hồng Liên Hoa quả quyết :

- Chắc vậy!

Kim Yến Tử bật cười :

- Như vậy mối giao tình giữa bang chủ là Lâm cô nương đã có từ lâu và rất thâm hậu! Thảo nào mà bang chủ chẳng quan tâm đến sự an nguy của Lâm cô nương!

Hồng Liên Hoa thoáng biến sắc, nhưng y liền cười khỏá lấp :

- Còn cô nương! Có lẽ cô nương cũng chú ý đến trường hợp của vị thanh niên đó lắm!

Kim Yến Tử giật mình rồi cười lớn :

- Hồng Liên bang chủ là một nhân vật lợi hại thật!

Một lúc lâu, Hồng Liên Hoa mới thuật lại chuyện tiếp :

- Mượn cái cớ châm trà, Tổng lão đầu vào phòng của Lâm cô nương hai lượt, lần trước, hắn chẳng thấy chi lạ, lần sau, hắn gặp Lâm cô nương khóc. Nàng lấy khăn trùm đầu còn Du công tử quay mặt nhìn vào vách, chừng như không muốn cho ai thấy thần sắc của y!

Kim Yến Tử điềm nhiên :

- Bang chủ cho là một sự lạ?

Hồng Liên Hoa cứ tiếp :

- Đêm càng khuya, tại hạ càng nghi ngờ, tuy muốn đến đó nhưng vẫn do dự mãi...

Kim Yến Tử hỏi :

- Rồi sau đó, sự gì xảy ra khiến cho bang chủ quyết tâm?

Hồng Liên Hoa đáp :

- Lúc đó, bỗng tại hạ phát hiện ra có nhiều khách dạ hành đến khách sạn, những người đó có thuật khinh công cực cao! Tại hạ không còn do dự nữa, nhất định phải tìm hiểu sự tình bằng mọi giá...

Kim Yến Tử kêu lên :

- Thế ra còn có nhiều người khác nữa sao? Những người đó là ai? Bang chủ có biết họ chăng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Họ có hành tung rất bí mật, họ lại dùng khăn đen bao kín mặt, tại hạ không nhận được ai cả. Nhưng sau đó, có một người thon dài mình chui qua lỗ thông hơi bên trên nóc nhà vào phòng. Người đó có thuật nhuệ công siêu thượng, trên giang hồ chẳng có mấy tay sánh được...

Kim Yến Tử chớp mắt :

- Bang chủ cho là Tây Môn Vô Cốt?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Chắc không ai ngoài người đó!

Kim Yến Tử cau mày :

- Tây Môn Vô Cốt theo họ làm gì?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Sự tình dài dòng lắm cô nương! Tại hạ không thể nói hết cho cô nương rõ! Đại khái, Lâm cô nương là vợ chưa cưới của Du Bội Ngọc hiền đệ, dù Du Bội Ngọc chết rồi họ vẫn theo đuổi những gì có liên quan đến Du Bội Ngọc!

Kim Yến Tử trầm ngâm một lúc lâu :

- Sự tình càng lúc càng phức tạp...

Hồng Liên Hoa thốt :

- Bên trong hẳn có nhiều bí mật, nếu cô nương chẳng phải là đại ân nhân của bọn bang, nhất định tại hạ không khi nào tiết lộ.

Kim Yến Tử gần từng tiếng :

- Bang chủ yên trí! Bất cứ bí mật nào thuộc về Du Bội Ngọc, tôi vẫn giữ kín, dù là Du Bội Ngọc đã chết hay Du Bội Ngọc còn sống.

Hồng Liên Hoa mỉm cười :

- Đêm đó lại không trăng không sao, khách trọ lại ngủ cả, đèn phòng tắt hết, tòa khách sạn im lắng lạnh lùng, rũ mình trong vùng tối. Tại hạ nhận ra có năm khách dạ hành, một người đã theo lối thông hơi vào trong, còn bốn người đứng bên ngoài bao vây gian phòng của Lâm cô nương!

Kim Yến Tử cau mày :

- Bất qua, họ ẩn mình trong bóng tối để theo dõi cử động của Lâm cô nương, họ cần gì phải bao mặt? Họ cần gì phải bao vây quanh phòng? Hay là họ có ác ý gì đó?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Họ có ác ý thật đấy cô nương!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Họ...họ làm gì?

Hồng Liên Hoa nhìn nàng một lúc lâu, không đáp ngay.

Nàng cao giọng :

- Vô luận là sự việc gì liên quan đến Du Bội Ngọc, bất chấp là Du Bội Ngọc nào, sống cũng như chết, tôi thà chết chứ không tiết lộ với ai!

Hồng Liên Hoa thở ra mấy tiếng rồi tiếp :

- Họ nhất quyết bắt Lâm cô nương về, bắt sống không được thì giết chết mang xác về!

Kim Yến Tử kêu lên :

- Tại sao?

Hồng Liên Hoa cười khỏ :

- Việc đó không liên quan gì đến điều cô nương muốn biết, có đúng vậy chăng?

Kim Yến Tử suy nghĩ giây lâu, đoạn lẩm nhẩm : Tây Môn Vô Cốt là chỗ thâm giao của Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tảo Các, mà Lâm Diêu Bình là con gái duy nhất của Lâm Tảo Các, có lý do gì mà Tây Môn Vô Cốt muốn ác ý với nàng? Y không sợ Lăng Hoa Thần Kiếm Lâm Tảo Các báo thù sao?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Trên đời này có biết bao nhiêu sự kiện ngoài sức tưởng tượng của con người! Tại hạ chỉ nói cho cô nương biết là bọn họ chỉ quyết bắt Lâm cô nương mang về, sống cũng tốt, chết cũng chẳng sao. Họ đã có ý đó từ lâu, song Hải Đường phu nhân che chở cho nàng, thành họ chẳng dám làm gì. Tuy nhiên, nếu biết được Lâm cô nương đơn độc nơi nào, là họ tìm đến quyết thực hiện ý đồ cho kỳ được!

Kim Yến Tử lại hỏi :

- Đã thế, sao họ không động thủ?

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Có lẽ họ cố kỵ gì vị Du công tử đó, có lẽ họ chờ xem Lâm cô nương đối xử với vị Du công tử đó có thái độ thế nào để biết sự liên hệ giữa nhau...

Y thở dài tiếp :

- Chúng đối với Du hiền đệ của tại hạ, hết sức sợ sệt, bởi sợ sệt nên sinh ra nghi ngờ vị Du công tử này! Chúng nghi ngờ Du hiền đệ chưa chết, bây giờ thấy Lâm

cô nương đi cùng với vị Du công tử này, chúng lại càng nghi ngờ là Du hiền đệ còn sống. Bởi chúng cũng hiểu tánh tình của Lâm cô nương, biết rõ có khi nào Lâm cô nương lại chịu đi chung, ở chung với một kẻ lạ?

Kim Yến Tử lắc đầu :

- Bang chủ đa nghi quá!

Hồng Liên Hoa cười thắm :

- Tại hạ biết Du hiền đệ của tại hạ đã chết rồi, nếu Du công tử này có là Du hiền đệ của tại hạ, ít nhất hẳn cũng chào hỏi hoặc nhìn tại hạ một thoáng chứ? Nhưng không! Hẳn không nhìn mà cũng chẳng chào hỏi chi cả!

Kim Yến Tử suy nghĩ một lúc lâu :

- Bang chủ nói phải đấy! Dù là Du Bội Ngọc nào đi nữa, cũng không thể vô tình vô nghĩa như vậy! Khách qua đường gặp nhau còn cười nói với nhau một tiếng, huống hồ cùng ngụ chung một khách sạn?

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Tại hạ biết, những người đó có vũ công cực cao, nên hết sức lo sợ cho Lâm cô nương. Nhưng họ chưa xuất thủ thì tại hạ chẳng có lý do gì động thủ. Đã chưa động thủ được thì càng không nên làm kinh động đến họ, tại hạ phải nấp trong chỗ tối theo dõi họ!

Kim Yến Tử hỏi :

- Lúc đó Lâm cô nương có la hét gì chẳng?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Trong phòng, Lâm cô nương không hề gây một tiếng động gì cả, song đèn thì vẫn sáng rõ. Tại hạ cứ tưởng nàng và Du Bội Ngọc ngủ rồi. Ngờ đâu, Lâm cô nương vụt đập tung cánh cửa, vừa hét to, vừa chạy ra ngoài.

Kim Yến Tử bỗng vỗ tay :

- Tôi hiểu rồi!

Hồng Liên Hoa hỏi :

- Cô nương hiểu làm sao?

Kim Yến Tử đáp :

- Lâm cô nương có lẽ đã phát giác ra có người rình rập quanh phòng, nên đập cửa vừa hét, vừa chạy ra ngoài, làm như cái lẫy gì đó với Du Bội Ngọc để gây náo động. Tự nhiên, người trong khách sạn sẽ chạy đến và trước đông người, bọn Tây Môn Vô Cốt không tiện hạ thủ.

Hồng Liên Hoa trầm ngâm một chút :

- Rất có thể như vậy, song mấy mũi kiếm kia, kể ra cũng nguy hiểm vô cùng, nếu là việc giả vờ, tại sao nàng hạ thủ khá mạnh như thế?

Kim Yến Tử hừ một tiếng :

- Nhưng nàng không đâm vào những chỗ yếu nhược!

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Nếu Lâm cô nương cố tình giả vờ như thế, thì nàng làm một việc quá sai lầm!

Kim Yến Tử trở mắt :

- Sai lầm? Sai lầm ở điểm nào?

Hồng Liên Hoa giải thích :

- Sở dĩ Tây Môn Vô Cốt chưa dám hạ thủ vì bọn chúng cố kỵ vị Du công tử đó! Nàng không hiểu như vậy, lại cố tình gây bất hòa với Du Bội Ngọc, thì có khác nào nàng giục bọn kia hạ thủ? Bởi khi đã bất hòa với nhau rồi, Du công tử có bao giờ can thiệp tiếp trợ nàng nếu bọn kia hành hung nàng?

Kim Yến Tử lại hừ lên một tiếng :

- Dù Du Bội Ngọc không tiếp trợ nàng, cũng còn có người khác can thiệp chứ? Lúc đó có rất đông người kia mà?

Hồng Liên Hoa thở dài :

- Có đông người mà làm gì hả cô nương? Bởi những người đó là khách trọ bình thường, bọn Tây Môn Vô Cốt có xem ra quái gì đâu mà gán? Lâm Diêu Bình đâm nhát kiếm thứ hai thì người nấp trên lỗ thông hơi xuất hiện, nhưng còn ở trên trần nhà chứ chưa xuống dưới phòng!

Kim Yến Tử hỏi nhanh :

- Chính lúc đó, bang chủ vọt vào phòng?

Hồng Liên Hoa gật đầu :

- Tại hạ thừa dịp chúng không lưu ý, tiên hạ thủ vi cường nhảy vào, bế Lâm Diêu Bình mang đi. Chúng có muốn ngăn trở cũng chẳng còn kịp nữa!

Kim Yến Tử cười khổ :

- Người ngoài cứ tưởng bang chủ ngăn chặn bạo động, cứu mạng Du Bội Ngọc có ai ngờ đâu, bang chủ cứu Lâm Diêu Bình? Cho nên, dù thấy sự tình tận mắt, cũng chẳng biết sự thật thế nào!

Nàng thở dài một tiếng, đoạn tiếp :

- Chính tôi cũng nghĩ lầm!

Hồng Liên Hoa hỏi :

- Cô nương nghĩ như thế nào mà cho là lầm?

Kim Yến Tử đáp :

- Tôi nghĩ, Lâm cô nương thực tình muốn hạ sát Du công tử chứ chẳng phải giả vờ chi cả. Bởi nàng biết được có người toan hại nàng thì khi nào nàng dám trở mặt với Du công tử trong lúc đó? Nàng cần có sự tiếp trợ của hần chứ?

Hồng Liên Hoa lắc đầu :

- Không phải như vậy đâu cô nương!

Kim Yến Tử cau mày :

- À!

Hồng Liên Hoa buông gọn :

- Nàng thấy tại hạ nấp trong bóng tối, nên thế nào tại hạ cũng cứu nàng.

Kim Yến Tử ạ lên một tiếng :

- Thế thì nàng giả vờ làm quái gì nữa? Thật tôi không hiểu nổi!

Hồng Liên Hoa thản nhiên thốt :

- Nàng sợ bọn Tây Môn Vô Cốt lắm tưởng Du công tử là Du hiền đệ của tại hạ, nàng đâm hai nhát kiếm, bọn họ không còn nghi ngờ chi cả!

Kim Yến Tử trầm giọng :

- Như vậy, nàng vì Du công tử chứ không vì nàng! Nàng đâm hai nhát kiếm không phải để hạ sát hần mà là để cứu hần!

Hồng Liên Hoa tiếp :

- Tuy nhiên, đó chỉ là sự ước đoán của tại hạ, còn sự ra sao, chỉ có mỗi một mình Lâm Diêu Bình biết mà thôi!

Kim Yến Tử nhìn sững Hồng Liên Hoa :

- Sau khi cứu nàng rồi, bang chủ không hỏi chi sao?

Hồng Liên Hoa đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm, thốt qua mơ màng :

- Tại hạ có tư cách gì hỏi điều tâm sự của nàng?

Bỗng Kim Yến Tử bật cười vang :

- Bang chủ yên trí, nàng không hề có tình ý chi với Du công tử đâu! Trái lại, nàng hận hần là khác, và biết đâu trong đêm đó, nàng không có ý sát hại hần?

Hồng Liên Hoa giạt mình, gượng cười :

- Yên trí? Tại sao tại hạ yên trí?

Kim Yến Tử gần từng tiếng :

- Bang chủ không che dấu nổi tôi đâu! Tôi biết rõ tâm sự của bang chủ! Còn như Lâm cô nương có biết hay không điều tâm sự của bang chủ, việc đó chỉ có mỗi mình nàng hiểu! Tuy nhiên, tôi hy vọng nàng biết...

Hồng Liên Hoa lộ vẻ thống khổ ra mặt, song bật tiếng cười vang :

- Vô luận cô nương tưởng như thế nào, cô nương cũng tưởng sai! Phải biết, tại hạ với Du Bội Ngọc tình như thủ túc!

Kim Yến Tử mỉm cười :

- Nhưng Du Bội Ngọc đã chết rồi, phải vậy chẳng bang chủ?

Hồng Liên Hoa trầm giọng :

- Người thì chết thật! Hình bóng người vẫn còn trong tâm tại hạ!

Kim Yến Tử bật cười ha hả :

- Vì một người bằng hữu mà bang chủ giết chết tình cảm của mình à? Giả như hồn Du Bội Ngọc có thiêng, hấn cũng hiện về yêu cầu bang chủ thay hấn võ về, an ủi Lâm cô nương cho nàng đỡ tịch mịch!

Hồng Liên Hoa thét lên :

- Lâm cô nương không cần ai an ủi cả!

Kim Yến Tử tiếp một câu :

- Bang chủ lầm! Bang chủ có biết đâu, hiện tại nàng vô cùng thống khổ? Mà người an ủi nàng có hiệu quả nhất chính là bang chủ!

Hồng Liên Hoa nhìn nàng không chớp mắt, bỗng cười lạnh :

- Cô nương hy vọng tại hạ an ủi Lâm Diêu Bình bởi cô nương sợ nàng cướp đoạt mất Du công tử? Cô nương hy vọng nàng hận hấn? Cô nương hy vọng nàng giết hấn, cho hấn chết đi, hấn không còn nằm ngồi đi đứng chung với nàng!

X